

513

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 28 września 1957 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Mielno” obszar lasu wraz z jeziorem i przylegającymi łąkami o powierzchni 93,65 ha w Leśnictwie Bieniszew Nadleśnictwa Kazimierz Biskupi, w miejscowości Kazimierz Biskupi, w gromadzie Kazimierz Biskupi, w powiecie konińskim województwa poznańskiego.

2. W skład rezerwatu wchodzi: oddział lasu 111-1 do drogi od strony zachodniej, z oddziału 117 część pododdziału a, c — do drogi biegnącej w kierunku północno-wschodnim, pododdziały d, 2, 3, 4, 5, 6, oddział 118 — część pododdziału a, f na wschód od drogi biegnącej do klasztoru Kamiedułów, pododdział b, c, d, 1, 3, według numeracji przyjętej w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na okres 1949—1958 r. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapie rezerwatu w skali 1:20000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

3. Rezerwat tworzy się w celu ochrony ptactwa wodnego i błotnego.

4. Na obszarze rezerwatu zabronione są:

a) wycinanie drzew i pobieranie użytków drzewnych, z wyjątkiem wypadków uzasadnionych potrzebami gospodarstwa rezerwatowego, którego zakres określi specjalnie w tym celu opracowany plan gospodarczy podlegający zatwierdzeniu przez Naczelnego Konserwatora Przyrody; do czasu sporządzenia wymienionego planu dopuszczalne jest usuwanie drzew martwych, wywrotów i złomów w sposób nie narażający na

zniszczenie otoczenia, w szczególności podrostów i niałotów, a w razie potrzeby, po uzgodnieniu z konserwatorem przyrody, również wykonywanie zabiegów pielęgnacyjnych,

- b) wycinanie trzciny, sitowia oraz innych roślin wodnych i błotnych oraz pozyskiwanie torfu,
  - c) zbiór owoców i nasion z drzew i krzewów, ziół leczniczych oraz innych roślin i ich części, jak również pozyskiwanie żywicy,
  - d) pozyskiwanie ściółki leśnej i pasanie zwierząt gospodarskich,
  - e) niszczenie lub uszkodzenie drzew i innych roślin,
  - f) niszczenie gniazd, wybieranie jaj i piskląt wszelkich gatunków ptaków,
  - g) polowanie, chwywanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
  - h) rozpalanie ognisk, zanieczyszczanie terenu i wody oraz zakłócanie ciszy,
  - i) łowienie ryb wędką,
  - j) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków, z wyjątkiem znaków związanych z ochroną terenu,
  - k) wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń sportowych, komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych,
  - l) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.
5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *J. Dąb-Kociol*

514

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI I GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 9 października 1957 r.

w sprawie branzowych zasad obrotu opakowaniami stosowanymi przy dostawach towaru dokonywanych przez jednostki podległe Ministrowi Żeglugi i Gospodarki Wodnej.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1956 r. o umowach dostawy pomiędzy jednostkami gospodarki społecznej (Dz. U. Nr 16, poz. 87) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie dotyczy fakturowanych i nie fakturowanych opakowań sprzedawanych, używanych przy dostawach towaru przez jednostki podległe Ministrowi Żeglugi i Gospodarki Wodnej.

2. W rozumieniu zarządzenia opakowaniem fakturowanym jest opakowanie, którego cena nie jest wliczona w cenę towaru; opakowaniem nie fakturowanym jest opakowanie, którego cena jest wliczona w cenę towaru.

3. Wykaz podstawowych opakowań fakturowanych i nie

fakturowanych zawiera załącznik do zarządzenia pod poz. I lit. a) i b).

§ 2. Za dostawcę uważa się podległe Ministrowi Żeglugi i Gospodarki Wodnej przedsiębiorstwo, które zapakowało oraz dokonało wysyłki towaru w opakowaniu, za odbiorcę zaś — przedsiębiorstwo, na które wystawiona jest faktura za dokonaną dostawę towaru.

§ 3. 1. Opakowanie należy starannie zabezpieczyć przed kradzieżą, uszkodzeniami, ogniem, szkodliwymi warunkami atmosferycznymi itp.

2. Opakowania powinny być przechowywane w warunkach higienicznych.

3. Kierownictwo każdego zakładu odbiorcy wyznaczy kryte miejsce lub pomieszczenie na przechowywanie opróżnionych opakowań.

4. Opakowania nie mogą być używane przez odbiorcę do przechowywania lub przewożenia innego towaru niż ten, dla którego przeznaczone jest opakowanie.

§ 4. 1. Odbiorca, który otrzymał artykuł w opakowaniu wymienionym w § 1 ust. 1, obowiązany jest opakowanie po jego opróżnieniu odsprzedać dostawcy, który obowiązany jest je nabyć. Odbiorca może być zwolniony od tego obowiązku w przypadku, gdy odsprzedaje otrzymany artykuł w tym samym opakowaniu innej jednostce.

2. Odbiorca, który odsprzedaje artykuł w opakowaniu, powinien wskazać nabywcy, komu zwolnione opakowanie należy przesłać i kto za nie zapłaci.

3. Dostawca może w umowie, dodatkowej dyspozycji, akceptacji zamówienia albo w fakturze wskazać odbiorcy jednostkę, której zwolnione opakowanie należy przesłać i która za to opakowanie zapłaci.

4. Dostawca ponosi odpowiedzialność za zapłatę należności przez wskazanego przez siebie nabywcę opakowania.

§ 5. 1. Dostawca sprzedaje opakowanie fakturowane po cenach zgodnych z obowiązującym cennikiem.

2. Odbiorca odsprzedaje dostawcy opakowanie fakturowane po cenach:

- 1) ustalonych w ust. 1, gdy nadaje się do ponownego użytku bez przeprowadzania remontu,
- 2) ustalonych w ust. 1, pomniejszonych o wartość uszkodzonych bądź brakujących elementów opakowania, według cen podanych w załączniku (poz. II, pkt I—4).

§ 6. 1. Na opakowaniach sprzedawanych fakturowanych powinny być uwidocznione nazwą i adres jednostki, która artykuł opakowała, oraz symbol „odsp.”.

2. Odbiorca obowiązany jest odsprzedać opakowania (skrzynki, faski i słoje o pojemności 6 l) — po oczyszczeniu, a beczki śledziowe powinny być opróżnione z zalewy (solanki) oraz z odpadków rybnych.

§ 7. 1. Odsprzedaż opakowań sprzedawanych nie fakturowanych następuje na podstawie porozumienia między dostawcą a odbiorcą po cenach zgodnych z obowiązującym cennikiem, pomniejszonych o 50%.

2. W przypadku gdy odbiorcy lub jednostki im podległe sprzedają konsumentom opakowania wraz z towarem, odbiorcy obowiązani są — na żądanie dostawcy — do skupu tego rodzaju opakowań i do ich odsprzedaży dostawcom po ustalonych cenach skupu, powiększonych o marżę skupu.

3. Odsprzedaży podlegają tylko opakowania nie uszkodzone, zewnętrznie i wewnętrznie czyste.

§ 8. Opakowania sprzedawane fakturowane powinny być odsprzedawane niezwłocznie po opróżnieniu ich z towaru.

§ 9. Opakowania nie nadające się do ponownego użytku ani też do remontu (powyżej 50% zniszczenia) traktować należy jako odpadki.

§ 10. 1. Koszt transportu przy odsprzedaży opakowań do zakładu dostawcy ponosi odbiorca. W przypadku gdy opakowania wysyłane są publicznymi środkami transportu, odbiorca ponosi koszty transportu tylko do stacji lub portu przeznaczenia.

2. Opakowania należy przysłać najtańszym środkiem transportu. Przy transporcie kolejowym na liście przewozowym należy zaznaczyć, że przedmiotem przesyłki są opakowania używane (taryfa towarowa PKP, poz. 1667).

3. Wysyłający obowiązany jest do zabezpieczenia opakowań przy transporcie zgodnie z wymaganiami przepisów przewoźnika oraz instrukcją dostawcy.

4. W przypadku gdy opakowania składają się z kilku elementów, należy wysyłając opakowania przekazać wszystkie ich elementy.

5. Przy wagonowych wysyłkach opakowań pustych odbiorca obowiązany jest na wewnętrznej ścianie wagonu, w widocznym miejscu, umieścić specyfikację (protokół załadowania).

§ 11. Odbiorca obowiązany jest najpóźniej następnego dnia po nadaniu opakowań do przewozu wysłać dostawcy zawiadomienie, podając datę nadania, środek przewozu, wagę, ilość i rodzaj opakowania.

§ 12. 1. Jeżeli obowiązujące przepisy regulują tryb odbioru towaru i zgłaszania reklamacji dotyczących dostarczonego towaru, przepisy te stosuje się odpowiednio do odbioru opakowań przez odbiorcę i zgłaszania reklamacji dotyczących opakowań. W szczególności ustala się, że towar wysyłany jest atestowany łącznie z opakowaniami.

2. W braku tych przepisów stosuje się zasady określone w § 13.

§ 13. 1. Jeżeli towar w opakowaniu został odebrany ze składu lub zakładu dostawcy albo dostarczony przez niego własnymi środkami transportu, odbiorca powinien zbadać niezwłocznie opakowania i stwierdzić ewentualne wady i braki w formie protokołu, sporządzonego przy udziale przedstawiciela dostawcy.

2. Jeżeli dostawa została dokonana obcymi środkami transportu, odbiorca powinien niezwłocznie, lecz nie później niż w ciągu 4 dni od dnia odbioru towaru, zbadać opakowania i w razie stwierdzenia braków lub wad — sporządzić komisyjnie protokół i zgłosić reklamacje zgodnie z obowiązującymi przepisami, załączając jednocześnie odpis protokołu przyjęcia.

3. O miejscu i czasie zamierzonego sporządzenia protokołu odbiorca powiadomi dostawcę z podaniem wartości uszkodzeń w takim terminie, by mógł on delegować swego przedstawiciela. Niestawienie się przedstawiciela dostawcy nie wstrzymuje sporządzenia protokołu.

4. W przypadku różnicy zdań między przedstawicielami odbiorcy i dostawcy co do stanu opakowań odbiorca może wezwać biegłego.

5. W przypadku potwierdzenia przez biegłego zastrzeżeń odbiorcy koszt ekspertyzy ponosi dostawca, w przeciwnym razie — odbiorca.

6. W przypadku nieobecności przedstawiciela dostawcy przy sporządzaniu protokołu odbiorca powiadomi dostawcę o stwierdzonych protokolem wadach i brakach w terminie określonym w ust. 2 pod rygorem utraty roszczenia z tego tytułu.

§ 14. W przypadku gdy braki lub wady były tego rodzaju, że nawet przy należytej staranności nie mogły być ujawnione przy odbiorze (wydaniu) opakowań (wady ukryte), sporządzenie protokołu i powiadomienie dostawcy powinno nastąpić w ciągu 7 dni od dnia ich wykrycia.

§ 15. Przy odbiorze i ustalaniu braków i wad opakowań (pustych) przez dostawcę stosuje się odpowiednio przepisy §§ 13 i 14.

§ 16. Zarządzenie nie dotyczy opakowań dla towarów przeznaczonych na eksport.

§ 17. Traci moc zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 15 lipca 1953 r. w sprawie zasad obrotu opakowaniami stosowanymi przy dostawach towaru dokonywanych przez jednostki podległe Ministrowi Żeglugi (Monitor Polski Nr A-82, poz. 977).

§ 18. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Żeglugi i Gospodarki Wodnej: St. Darski

Załącznik do zarządzenia Ministra Żeglugi i Gospodarki Wodnej z dnia 9 października 1957 r. (poz. 514).

I. Wykaz podstawowych opakowań:

a) <i>fakturowanych:</i>			
1) beczki do śledzi,		b) brak całego denka	14
2) faski do marynat,		c) za każdą uszkodzoną klepkę (pęknięcie lub wylamany wątor) — do 7 klepek włącznie (przy uszkodzeniu powyżej 7 klepek opakowania należy traktować jako odpadki)	12
3) beczki żelazne do tranu,		d) brak obręczy	5
4) skrzynki do ryb: dorszówki D-40 i D-25, RS-50 oraz lososiówki Ł-40,		2) <i>skrzynki dorszówki D-40, D-25, konserwowe i do marynat, K, KS</i>	
5) skrzynki do konserw K,		a) za każdy brakujący element lub złamany element	3
6) skrzynki do marynat KS,		b) za brak wieka (komplet)	10
7) słoje szklane do marynat o pojemności 6 litrów z kapturami,		c) za brak kratownicy w skrzynkach KS	6
8) balony szklane w koszach z kapturami i korkami,		3) <i>skrzynki do ryb słodkowodnych RS-50, Ł-40</i>	
9) kosze (tubianki) do raków,		a) za każdy brakujący lub złamany element	7
b) <i>nie fakturowanych:</i>		b) za brak wieka (komplet)	20
1) skrzynki do ryb wędzonych — wszelkie,		4) <i>faski do marynat</i>	
2) słoje szklane do konserw i marynat o pojemności 0,35 i 0,5 l.		a) za brak dna	7
		b) za każdą uszkodzoną klepkę (pęknięcie lub złamany wątor) do 7 klepek włącznie (przy uszkodzeniu powyżej 7 klepek opakowania należy traktować jako odpadki)	6
II. Ceny za brakujące lub uszkodzone elementy:		c) za brak 1 obręczy	3
1) <i>beczki</i>	zł		
a) uszkodzenia denka — brak lub odłupanie 1 elementu	6		

515

ZARZĄDZENIE PREZESA WYŻSZEGO URZĘDU GÓRNICZEGO

z dnia 5 października 1957 r.

w sprawie zasad sporządzania przez przedsiębiorstwa górnicze planów bezpiecznego prowadzenia robót górniczych i prawidłowej gospodarki złożem oraz trybu ich zatwierdzania.

Na podstawie art. 90 ust. 4 prawa górniczego z dnia 6 maja 1953 r. (Dz. U. z 1955 r. Nr 10, poz. 65) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwo górnicze obowiązane jest opracować dla każdego zakładu górniczego roczny plan bezpiecznego prowadzenia robót górniczych i prawidłowej gospodarki złożem, zwany w dalszym ciągu „planem ruchu”, zgodnie z zasadami ustalonymi przez Wyższy Urząd Górniczy.

2. Przepisy ustalające zasady sporządzania planów ruchu wydane będą w formie odrębnej broszury.

§ 2. 1. Plan ruchu powinien być sporządzony w takim terminie, aby mógł być przedstawiony do zatwierdzenia okręgowemu urzędowi górniczemu najpóźniej do dnia 31 sierpnia każdego roku poprzedzającego rok wykonania planu.

2. Plan ruchu na rok 1958 powinien być sporządzony w takim terminie, aby mógł być przedstawiony do zatwierdzenia okręgowemu urzędowi górniczemu do dnia 30 listopada 1957 r.

3. Przedsiębiorstwa geologiczne i geofizyczne przedstawiają plany ruchu okręgowym urzędowi górniczemu do zatwierdzenia co najmniej na dwa tygodnie przed rozpoczęciem zamierzonych robót.

§ 3. 1. Przedsiębiorstwo górnicze przedstawia plan ruchu sporządzony w 3 egzemplarzach jednostce bezpośrednio nadrzędnej do akceptacji, a następnie zaakceptowany plan ruchu przesyła do zatwierdzenia właściwemu terenowo okręgowemu urzędowi górniczemu w terminach określonych w § 2.

2. Akceptacja planu ruchu przewidziana w ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli jednostką bezpośrednio nadrzędną

nad przedsiębiorstwem jest minister lub prezes urzędu centralnego. W tych przypadkach przedsiębiorstwo, które sporządziło plan ruchu, przedstawia go bezpośrednio do zatwierdzenia właściwemu okręgowemu urzędowi górniczemu.

§ 4. 1. Przedstawiony okręgowemu urzędowi górniczemu plan ruchu (§§ 2 i 3) zatwierdza dyrektor tego urzędu, zaopatrzonej go w klauzulę następującej treści: „Zatwierdza się plan bezpiecznego prowadzenia robót górniczych i prawidłowej gospodarki złożem — zakładu górniczego . . . . . w . . . . . na rok . . . . .” oraz swoim podpisem i pieczęcią urzędową.

2. Zatwierdzenie planu ruchu powinno nastąpić najpóźniej do końca roku poprzedzającego rok wykonywania planu.

§ 5. Zatwierdzenie zmian i uzupełnień do planu ruchu (dodatku do planu ruchu) następuje w trybie określonym w §§ 2, 3 i 4, z tym że zatwierdzenie zmiany lub uzupełnienia powinno nastąpić najpóźniej do dwóch tygodni od przedstawienia ich okręgowemu urzędowi górniczemu do zatwierdzenia.

§ 6. Zarządzenie nie dotyczy zasad sporządzania planów ruchu i trybu ich zatwierdzania w odniesieniu do płytkich złóż węgla brunatnego eksploatowanego na potrzeby ludności i przemysłu miejscowego, unormowanych zarządzeniem nr 22 Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 8 lipca 1957 r., które utrzymuje się w mocy.

§ 7. Tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczas wydane zarządzenia w sprawach uregulowanych niniejszym zarządzeniem.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Wyższego Urzędu Górniczego: p. o. T. Lasek

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Akcydensowej w Warszawie, ul. Tamka 3.